

ЕПИЛОГЪ

Сбогомъ, паметни дни и недѣли,
изгостувани въ миръ и покой!
Сбогомъ, обично бащино село!
Сбогомъ, мой изповѣдень герой!

Накржжй се, о мисль крилата,
по безкрайния свѣтъль погонъ,
що чъртае далече зарята
на тозь утренно-чистъ хоризонтъ:

азъ отново се дигамъ на полеть
подиръ тебе, мой прелетенъ духъ —
прострели моя радостень погледъ,
въ единъ сънь, въ единъ образъ грядущъ!